

Arrest

nr. 340 593 van 5 februari 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LAHLALI
Kortrijksesteenweg 731
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 juni 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 2 mei 2025 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 juni 2025 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. LAHLALI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten T. BRICOUT & C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op niet nader te bepalen datum toe op het Belgische grondgebied en werd op 21 mei 2014 geïnterpelleerd door de politie van Antwerpen naar aanleiding van het verkopen of te koop aanbieden van verdovende middelen zonder machtiging.

1.2. De gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie trof op 14 juli 2014 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.3. Verzoeker werd op 2 november 2015 opnieuw geïnterpelleerd door de politie van Antwerpen wegens druggerelateerde feiten.

1.4. De gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie trof op 2 november 2015 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

1.5. De gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie trof op 17 juni 2016 opnieuw een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.6. Verzoeker werd op 1 juli 2019 nogmaals geïnterpelleerd door de politie en de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister voor Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie trof op diezelfde dag een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen in zijn arrest van 15 januari 2020 (RvV 15 januari 2020, nr. 231 230).

1.7. De gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister voor Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie trof op 1 juli 2019 eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Deze beslissing werd door de Raad vernietigd bij zijn arrest van 11 oktober 2019 (RvV 11 oktober 2019, nr. 227 372).

1.8. Verzoeker werd op 4 maart 2022 nogmaals geïnterpelleerd door de politie van Antwerpen.

1.9. De gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie trof op 5 maart 2022 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.10. Verzoeker werd op 28 oktober 2024 van zijn vrijheid beroofd en werd op 30 oktober 2024 onder aanhoudingsbevel geplaatst, op verdenking van drugsfeiten.

1.11. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) trof op 2 mei 2025 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.12. De gemachtigde van de minister trof op 2 mei 2025 eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan op niet nader te bepalen datum in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Betrokkene werd gehoord in de gevangenis van Turnhout op 23.12.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : E.(...) K.(...)

voornaam : A.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Marokko

In voorkomend geval, alias: B.(...) S.(...) °(...) Tunesië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied(1).

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 02.05.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem betekend werden op 14.07.2014, 3.11.2015, 17.06.2016, 01.07.2019 en op 05.03.2022. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Betrokkene heeft tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten inbreuken te plegen op de openbare orde.

Uit informatie van de politie blijkt dat ten laste van betrokkene volgende processen verbaal werden opgemaakt:

X (...) door PZ Antwerpen wegens in en uitvoer van drugs

X (...) door PZ Antwerpen wegens in en uitvoer van drugs

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 30.10.2024 voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs (verdovende middelen – deelneming aan vereniging), feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Drugsinbreuken zijn ernstig. Drugs leidt tot randcriminaliteit en maatschappelijke overlast. Bovendien wordt de gezondheid van de gebruiker en de volksgezondheid in gevaar gebracht.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene kreeg de kans om de vragenlijst in het kader van zijn hoorrecht in te vullen in de gevangenis van Turnhout op 23.12.2024. Betrokkene weigerde de vragenlijst echter in te vullen. Aldus liet hij op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 08.11.2022 bij de burgerlijke stand van Zwijndrecht aangifte van huwelijk deed. Hij wenste te huwen met een Duitse vrouw. Verder uit het administratief dossier blijkt dat mevrouw besliste om niet door te gaan met het huwelijk en terug te keren naar Duitsland. Mevrouw staat sinds 06.01.2023 dan ook afgeschreven naar Duitsland. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet aangenomen worden.

Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene op dit moment een gezinsleven of minderjarige kinderen heeft in België, noch lijkt er sprake van medische problemen.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 74/11, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de formele en materiële motiveringsplicht, van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel en het zorgvuldigheids- en het proportionaliteitsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn enig middel het volgende:

“Artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de motivering afdoende dient te zijn. Een administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. De motivering is slechts afdoende wanneer ze duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, nr. 28.602, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, nr. 28.599, punt 2.4.). De beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 12 juni 2018, nr. 205.210, punt 3.3.2.3). De alhier bestreden beslissing werd allerminst met de vereiste zorgvuldigheid genomen, ergo schendt het zorgvuldigheidsbeginsel, nu de bestreden beslissing nalaat op correcte wijze melding te maken van en rekening te houden met de actuele medische situatie van verzoeker.

Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet werd aan verzoeker een inreisverbod afgegeven van drie jaar omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan (cf. het tevens bestreden bevel om het grondgebied te verlaten) en een vroegere beslissing tot verwijdering niet zou zijn uitgevoerd. Verzoeker betwist dat dit laatste het geval zou zijn geweest. Hij verwijst dienaangaande naar het gegeven dat hij verblijfsrecht heeft in Spanje (stuk 3) en aldus met zijn Marokkaans paspoort en Spaanse verblijfstitel binnen bepaalde perken over- en weer mocht reizen – quod in casu, nu hem nooit een inreisverbod werd opgelegd. Uit het administratief dossier kan niet blijken dat verzoeker het grondgebied na

de vorige bevelen daartoe inderdaad niet zou hebben verlaten en hij aldus effectief zou hebben duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden, quod non in casu.

Verder verwijst de bestreden beslissing naar het gegeven dat verzoeker door zijn gedrag zou worden geacht om de openbare orde te schaden, als motivering van de reden waarom een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd.

Inzake wordt verwezen naar het gegeven dat verzoeker tijdens zijn verblijf in België 'niet zou hebben nagelaten inbreuken te plegen op de openbare orde'. Zo zouden lastens verzoeker twee processen-verbaal zijn opgemaakt en wordt verwezen naar het gegeven dat hij onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst op 30 oktober 2024 voor inbreuken op de drugswetgeving, 'feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden'.

In casu schendt de bestreden beslissing d.d. 2 mei 2025 het motiveringsbeginsel. Verzoeker meent dat niet afdoende wordt gemotiveerd waarom dat beweerde gevaar voor de openbare orde werkelijk en voldoende ernstig is. Dat de verwerende partij dienaangaande bovendien onzorgvuldig tot haar besluitvorming is gekomen.

Immers veronderstelt het begrip openbare orde volgens de wetgever "hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak)" (Parl. St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, pp.19-20).

De gemachtigde motiveert het gevaar voor de openbare orde op basis van het gegeven dat lastens verzoeker twee processen-verbaal werden opgemaakt én dat hij op 30 oktober 2024 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst voor feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden. Het loutere gegeven dat lastens verzoeker processen-verbaal werden opgemaakt en dat hij zou kunnen worden veroordeeld, kan evenwel niet volstaan als motivering voor een beweerd dergelijk gevaar. De gemachtigde kan overeenkomstig het bestaan van twee processen-verbaal en een mogelijke toekomstige veroordeling niet prima facie oordelen dat verzoeker een werkelijk en actueel gevaar zou vormen voor de openbare orde. Strafrechtelijke veroordelingen kunnen op zichzelf geen reden of motivering vormen, laat staan de vaststelling van het bestaan van twee processen-verbaal en een gerechtelijk onderzoek zonder meer. Dat de motivering nopens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde aldus faalt naar recht.

De bestreden beslissing wijst enkel op het gegeven dat in 2014 zowel als in 2015 een procesverbaal werd opgesteld lastens verzoeker inzake 'in en uitvoer van drugs', doch brengt geen specificatie omtrent het uiteindelijk gerechtelijk gevolg dat werd gegeven aan deze processenverbaal enerzijds, noch van het precieze onderwerp van die processen-verbaal (precieze aard en ernst van de tenlastelegging(en), incrimatieperiode, ...) anderzijds. Ook voor wat betreft het gerechtelijk onderzoek zoals waarin een aanhoudingsmandaat werd verleend op 30 oktober 2024 laat de bestreden beslissing na te specificeren nopens bijvoorbeeld de precieze tenlastelegging, incrimatieperiode of omvang van het dossier. Verzoeker meent aldus dat de bestreden beslissing onzorgvuldig is voorbereid en is gestoeld op een onvolledige feitenvinding.

Een objectieve werkelijke, objectieve en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde wordt derhalve niet aangetoond. Dat bijgevolg in het licht van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet het motiveringsbeginsel wordt geschonden nu het voorgehouden gevaar voor de openbare orde, dat wordt aangewend als motivering voor het bepalen van de duur van het inreisverbod op drie jaren, niet-afdoende wordt aangetoond. Precies nu de motivering nopens het gevaar voor de openbare orde faalt naar recht, schendt de bestreden beslissing het proportionaliteitsbeginsel door de duur van het inreisverbod op drie jaar te bepalen. Dat zich tot slot een schending heeft voorgedaan van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel. De Raad van State en het Grondwettelijk Hof erkennen het hoorrecht als een algemeen rechtsbeginsel dat moet worden gerespecteerd, zelfs wanneer dit niet uitdrukkelijk voorzien is bij wet (RvS 15/9/04, nr. 134.963; GwH 30/3/99, nr. 40/99).

De bestreden beslissing meldt dat verzoeker op 23 december 2024 de kans zou hebben gekregen om de vragenlijst in het kader van zijn hoorrecht in te vullen in de gevangenis van Turnhout en dat hij zulks zou hebben geweigerd. Evenwel is niets minder waar. Aan verzoeker werd medegedeeld dat hij een formulier diende in te vullen teneinde te kunnen terugkeren naar Marokko, niet dat hij zou worden gehoord om omtrent zijn motieven om niet terug te keren naar Marokko, dan wel geen inreisverbod opgelegd te krijgen. Bovendien was voor verzoeker geen tolk voorzien terwijl hij enkel de Arabische en Berberse taal machtig is. Nochtans is het hoorrecht verplicht in elke procedure die kan leiden tot een administratieve beslissing die de belangen van een persoon nadelig kan beïnvloeden. Het Hof van Justitie stelde in arrest Boudjlida bijvoorbeeld uitdrukkelijk dat een onwettig verblijvende derdelander – quod non in casu – het recht heeft om gehoord te worden vooraleer een EUlidstaat een terugkeerbesluit aflevert (HvJ 11/12/14, Boudjlida, C-249/13).

In elk geval, nu de alhier bestreden beslissing volgt op het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 2 mei 2025 en dit bevel eveneens nietig is en daartoe heden eveneens een verzoekschrift wordt gericht aan Uw Raad, vordert verzoeker de nietigverklaring van de alhier bestreden beslissing in navolging van de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Dat de bestreden beslissing nietig dient te worden verklaard, dat de tenuitvoerlegging van de alhier bestreden beslissing minstens moet worden geschorst.”

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een kopie van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) dat hem op 2 mei 2025 eveneens werd betekend en foto's van een Spaanse verblijfskaart op zijn naam (Verzoekschrift, bijlagen 1 en 3).

2.2. Het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid, wat voor het onderhavige geval neerkomt op de vraag of de gemachtigde van de minister zich kennelijk onredelijk heeft opgesteld bij het nemen van de bestreden beslissing, waarbij aan verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd met een duur van drie jaar.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, § 2 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in zijn middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de, eveneens door verzoeker geschonden geachte, materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.6. Zowel bij het beoordelen van het zorgvuldigheidsbeginsel als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.7. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/11 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag en meer in het bijzonder artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

In casu is de bestreden beslissing gestoeld op twee afzonderlijke motieven die elk op zich het bestreden inreisverbod kunnen verantwoorden, met name omdat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 2 mei 2025 (zie punt 1.11.) geen termijn voor vrijwillig vertrek voorzag (artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet) en omdat “(b)etrokkene (...) geen gevolg (heeft) gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem betekend werden op

14.07.2014, 3.11.2015, 17.06.2016, 01.07.2019 en op 05.03.2022” (artikel 74/14, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet).

2.8. Verzoeker betwist dat hij geen gevolg zou hebben gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en wijst in dit verband op zijn verblijfsrecht in Spanje (Verzoekschrift, bijlage 3), waardoor hij volgens hem binnen bepaalde perken over en weer mocht reizen, zoals hij *in casu* ook gedaan zou hebben.

2.9. De Raad treedt de verwerende partij bij in haar nota met opmerkingen, waar zij oppert dat verzoekers kritiek in wezen gericht is tegen een overtollig motief van het bestreden inreisverbod en dat de eventuele gegrondheid ervan onmogelijk aanleiding kan geven tot de nietigverklaring ervan. Verzoeker betwist immers nergens in zijn verzoekschrift het gegeven dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 2 mei 2025 geen termijn voor vrijwillig vertrek voorzag, waardoor de gemachtigde van de minister op grond van voormeld artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet het bevel van 2 mei 2025 aldus in beginsel gepaard diende te laten gaan met een inreisverbod met een maximumduur van drie jaar. Terloops wijst de Raad erop dat het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten door de Raad werd verworpen in zijn arrest van 5 februari 2026 (RvV 5 februari 2026, nr. 340 592).

2.10. Geheel ten overvloede wijst de Raad er bovendien op dat verzoeker met zijn betoog in verband met zijn Spaanse verblijfskaart geenszins aannemelijk maakt dat hij het Schengengrondgebied (met uitzondering van Spanje) effectief heeft verlaten in navolging van de verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten die hem reeds afgeleverd werden. De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dat het enkele feit dat verzoekers Spaanse verblijfstitel hem de mogelijkheid geeft om te reizen op het Schengengrondgebied, nog niet bewijst dat hij het Belgische grondgebied effectief (recent) heeft verlaten. Verzoeker levert geen enkel ander begin van bewijs dat hij het Schengengrondgebied (met uitzondering van Spanje) zou hebben verlaten, waardoor de gemachtigde van de minister op deugdelijke wijze kon besluiten dat verzoeker geen gevolg gaf aan de hem eerder opgelegde bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13). Bovendien kan verzoeker niet bijgetreden worden waar hij stelt dat hem nooit eerder een inreisverbod werd opgelegd. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker reeds op 2 november 2015 het voorwerp uitmaakte van een definitief geworden inreisverbod met een duur van 3 jaar.

2.11. Verzoeker laat verder gelden dat een inreisverbod van drie jaar in zijn geval disproportioneel zou zijn omdat het voorgehouden gevaar voor de openbare orde, dat wordt aangewend als motivering voor het bepalen van de duur van het inreisverbod, niet afdoende zou zijn aangetoond. Verzoeker stelt dat twee processen-verbaal en een aanhoudingsmandaat niet kunnen volstaan om te besluiten dat hij een werkelijk en actueel gevaar vormt voor de openbare orde.

2.12. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de duur van het inreisverbod het volgende gesteld:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Betrokkene heeft tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten inbreuken te plegen op de openbare orde.

Uit informatie van de politie blijkt dat ten laste van betrokkene volgende processen verbaal werden opgemaakt:

X (...) door PZ Antwerpen wegens in en uitvoer van drugs

X (...) door PZ Antwerpen wegens in en uitvoer van drugs

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaagd op 30.10.2024 voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs (verdovende middelen – deelneming aan vereniging), feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Drugsinbreuken zijn ernstig. Drugs leidt tot randcriminaliteit en maatschappelijke overlast. Bovendien wordt de gezondheid van de gebruiker en de volksgezondheid in gevaar gebracht.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Met zijn betoog toont verzoeker geenszins aan dat het opleggen van een inreisverbod met een duur van drie jaar in zijn geval disproportioneel zou zijn. Het loutere feit dat de feiten die aan de grondslag liggen van de processen-verbaal en het aanhoudingsmandaat waarnaar de gemachtigde van de minister verwijst, (nog) niet tot een strafrechtelijke sanctie hebben geleid, betekent niet dat de feiten als onbestaande zouden moeten worden beschouwd. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de minister met deze gegevens, die ook werden aangewend ter ondersteuning van het terugkeerbesluit, geen rekening zou mogen houden bij de bepaling van de duur van het inreisverbod. Ook het gegeven dat de gerechtelijke gevolgen van de processen-verbaal en het aanhoudingsmandaat niet verder uiteengezet worden in de bestreden beslissing, is aldus niet voldoende om de motieven onderuit te halen. Verzoeker levert immers geen bewijs aan dat hij niet bij druggerelateerde feiten betrokken was. Uit het bevel tot aanhouding van de onderzoeksrechter van 30

oktober 2024, dat in het administratief dossier is opgenomen, blijkt dat verzoeker in verdenking gesteld werd wegens invoer/vervoer van verdovende middelen in vereniging en handel van verdovende middelen in verenging. Gelet op de aard van deze feiten ging de gemachtigde van de minister geenszins kennelijk onredelijk of onzorgvuldig te werk door op basis van de beschikbare gegevens te concluderen dat “de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”. In de bestreden beslissing wordt bovendien niet louter verwezen naar de processen-verbaal en het aanhoudingsmandaat, maar wordt eveneens de aard van de feiten waarvan verzoeker thans verdacht wordt onder de aandacht gebracht en wordt gewezen op de ernstige maatschappelijke impact van drugsfeiten. Verzoeker kan aldus niet gevolgd worden waar hij stelt dat de gemachtigde van de minister onzorgvuldig motiveerde waarom hij een werkelijk en voldoende ernstig gevaar vormt voor de openbare orde.

Bijkomend merkt de Raad op dat het gedrag van verzoeker slechts een bijkomend argument uitmaakt in het kader van het inreisverbod omdat het *in casu* geen inreisverbod met een duur van meer dan vijf jaar betreft, zoals bedoeld in artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet, waarvoor een ‘ernstige bedreiging voor de openbare orde’ vereist is.

2.13. Verzoeker voert *in fine* ook nog de schending aan van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel. Verzoeker verwijst hierbij ook naar rechtspraak van het Hof van Justitie betreffende het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht. Aangezien de bestreden beslissing, het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*), valt onder de toepassing van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, geeft de gemachtigde van de minister uitvoering aan het Unierecht bij het nemen van de bestreden beslissing.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de regel, dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken “voordat dit besluit wordt genomen”, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, nr. C-349/07, Sopropé, pt. 49).

2.14. De Raad merkt op dat verzoekers kritiek in verband met het hoorrecht feitelijke grondslag mist nu uit het administratief dossier blijkt dat hij op 23 december 2024 een vragenlijst hoorrecht voorgelegd kreeg, maar dat hij weigerde deze in te vullen. Verzoeker kreeg aldus de kans om alle relevante gegevens kenbaar te maken aan het bestuur alvorens de bestreden beslissing genomen werd. De kritiek van verzoeker, dat hem zou zijn meegedeeld dat de vragenlijst diende om naar Marokko terug te keren, is niet ernstig. Verzoeker beweert ook enkel de Arabische en de Berberse taal machtig te zijn en geen bijstand van een tolk te hebben genoten, maar uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat hij minstens noties heeft van Frans, Spaans én Nederlands. Bovendien geeft niet elke schending van het recht om gehoord te worden automatisch aanleiding tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing die erop volgt. Dit gebeurt slechts indien het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren (*cf.* HvJ 10 september 2013, M.G. en KR., nr. C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Verzoeker verzuimt echter enig concreet element aan te reiken dat de gemachtigde van de minister ertoe zou nopen om een andersluidende beslissing te nemen.

2.15. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de minister een onzorgvuldig onderzoek zou hebben verricht, zou zijn uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of juridische grondslagen, noch dat de beslissing niet deugdelijk zou zijn gemotiveerd. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de minister kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan bij het opleggen van het inreisverbod. Er blijkt geen motiveringsgebrek, noch een schending van het zorgvuldigheids-, het proportionaliteitsbeginsel en/of het recht om gehoord te worden.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot

nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend zesentwintig door:

F. TAMBORIJN, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN